

De race

Eerder verschenen van dezelfde auteur

ISAAC BELL-AVONTUREN

De spion
De saboteur
De jacht

DOSSIER OREGON-AVONTUREN

Dodenschip
Het oog van de orkaan
Het goud van Kamtsjatka
Heilige Steen
Gouden Boeddha

DIRK PITT-AVONTUREN

De pijl van Poseidon
Duivelsadem
Trojaanse Odyssee
De schat van Khan
Zwarte wind
Atlantis ontdekt

KURT AUSTIN-AVONTUREN (NUMA-FILES)

Medusa
De Navigator
Poolstorm
Verloren stad
Serpent
Witte dood
Vuurijs
Het blauwe goud
Duivelspoort
Titanic

Clive Cussler
& Justin Scott

De race

the house of books

Oorspronkelijke titel

The Race

Uitgave

G.P. Putnam's Sons, New York

Copyright © 2011 by Sandecker RLLLP

By arrangement with Peter Lampack Agency, Inc. 350 Fifth Avenue, Suite 5300, New York,
NY 10118 USA

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2014 by The House of Books, Amsterdam

Vertaling

Pieter Cramer

Omslagontwerp

Loudmouth, Robert Adriaansen

Omslagillustratie

Craig White

Foto auteur

Rob Greer

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4468 4

ISBN 978 90 443 4543 8 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.dutch-media.nl

All rights reserved

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

PROLOOG

‘de maan staat in brand’

CHICAGO
1899

Een rijzige dronkaard danste eenzaam in de goot terwijl hij luidkeels een lied van Stephen Foster zong dat bij de leden van de blauwe knoop populair was. Een sombere melodie die aan Schotse doedelzakken deed denken, in het tempo van een langzame wals. In zijn stem, een warme bariton, klonk een diepdoorleefd berouw om gebroken beloften door.

‘O! gasten, schenk me niet meer bij
Om mijn ziel te doven in vloeibaar vuur...’

Hij had een kop met goudblond haar en een fijngesneden strak profiel. Zijn jeugdig uiterlijk – hij was hoogstens twintig – maakte zijn toestand alleen maar triester. Zijn kleren, bespikkeld met strootjes, zagen eruit alsof hij erin geslapen had, met mouwen en pijpen die te kort waren, alsof hij ze had gekregen van de kerk of had gejat van een waslijn. Zijn kraag zat scheef, van zijn hemd ontbrak een manchet en ondanks de kou had hij geen hoed op. Van de kostbaarheden die een heer ter beschikking had om voor drank te verpatsen, had hij alleen zijn op maat gemaakte kalfslederen schoenen nog over.

Hij botste tegen een lantaarnpaal en verloor de draad van zijn lied. Nog altijd het indringende deuntje neuriënd en moeizaam walspasjes huppelend ontweek hij de lijkkoets van een armenkerkhof die langs de stoep stopte. De koetsier bond zijn paarden vast en verdween door de klapdeurtjes van een van de talrijke saloons waaruit geel licht op de straatstenen glansde.

De dronken jongen hield zich wankelend tegen de zwarte koets over-eind.

Hij bestudeerde de saloon. Was dit een tent waar hij welkom zou zijn? Of was hij er al een keer uitgezet? Hij klopte op zijn lege zakken en haalde spijtig zijn schouders op. Zijn ogen zochten de voorgevels af:

goedkope logementen, bordelen, pandjeshuizen. Hij bekeek peinzend zijn schoenen. Vervolgens ging zijn blik omhoog naar het depot van de krantenverkoper op de hoek, waar bestelwagens de vroege edities van de dagbladen afleverden.

Zou hij daar niet een paar stuivers kunnen verdienen met het uitladen van de krantenbundels? Hij rechtte zijn rug en begon aan een trage wals in de richting van het depot.

‘Als jonge jongen voelde ik op de baan
Van ambities nog geen tegenwind
Maar het man-zijn heeft die trots tenietgedaan
Mijn ouders zaten boven op hun kind.’

De krantenjongens die in de rij stonden om hun kranten te kopen waren door de wol geverfde straatjochies van een jaar of twaalf. Ze maakten zich vrolijk over de naderende dronkaard, tot een van hen hem met opmerkelijk zachte paarsblauwe ogen recht aankeek. ‘Laat hem met rust!’ zei hij tegen zijn vriendjes, waarop de lange jongen ‘Dank je, knul. Hoe heet je?’ fluisterde.

‘Wally Laughlin.’

‘Je bent een goeie gozer, Wally Laughlin. Word niet zoals ik.’

‘Ik had toch gezegd dat je moest zorgen dat die dronken gast pleite ging,’ zei Harry Frost, een reus van een vent met een brede kaak en meedogenloze ogen. Hij zat in de koets schrijlings op een krat Vulcanodynamiet. Aan zijn voeten knielden twee voormalige vuistvechters van de West Side-bende. Door kijkgaatjes die in de zijkant waren geboord tuurden ze naar het krantendepot en wachtten tot de eigenaar van zijn avondmaal terugkeerde.

‘Ik heb ’m weggejaagd. Maar hij kwam terug.’

‘Stuur ’m die steeg in. Ik wens ’m niet meer te zien, of ’t moet op een baar zijn.’

‘Het is maar een dronkenlap, meneer Frost.’

‘Oja? En als die krantenverkoper nou eens een detective heeft ingeschakeld om zijn depot te beschermen?’

‘Ben je gek, dat is geen detective.’

Met de gebalde kracht van een moker schoot de vuist van Harry Frost veertig centimeter uit. De man die hij raakte, sloeg achterover en greep verkramppt van pijn en ongeloof naar zijn zij. Het ene moment had hij

nog geknield naast zijn baas gezeten en het volgende lag hij op de grond, happend naar adem door de botsplinters die in zijn longen priemden. ‘Je hebt mijn ribben gebroken,’ hijgde hij.

Het hoofd van Frost was vuurrood. Zijn ademhaling raasde van woede. ‘Ik ben niet gek.’

‘U kent uw eigen kracht niet, meneer Frost,’ bracht de andere bokser ertegenin. ‘U had hem kunnen doodslaan.’

‘Als ik ’m dood had gewild, had ik ’m wel harder geraakt. Zorg dat die zatlap verdwijnt!’

De bokser klauterde aan de achterkant uit de koets, sloot het deurtje achter zich en drong door de rij slaperige jongens die op hun kranten stonden te wachten.

‘Hé, jij daar!’ riep hij naar de dronken man, die hem niet hoorde, maar hem wel tegemoet kwam door op eigen kracht het steegje in te lopen, wat hem een hoop gesjor, geschop en geschreeuw bespaarde. Hij schoot achter hem aan en trok een langwerpige voorwerp vanonder zijn jas tevoorschijn. Het was een smal steegje met blinde muren aan weerszijden, net breed genoeg voor een kruiwagen. De dronkaard waggelde op een door een hanglamp verlichte doorgang aan het andere uiteinde van de steeg af.

‘Hé, jij daar!’

De dronkaard draaide zich om. Zijn goudblonde haar glom in het licht van de petroleumlamp. Er verscheen een aarzelend lachje op zijn knappe gezicht.

‘Kennen wij elkaar?’ vroeg hij alsof hij hoopte onverwacht toch nog een paar centjes te kunnen verdienen.

‘Nee, maar nu wel.’

De bokser haalde onderhands uit met zijn ploertendoder. Het was een wreed wapen, een leren zak gevuld met hagel. Door de kogeltjes was hij plooibaar en hij zou tegen het slachtoffer aankleven en het fraaie strakke gelaat van de jongeman – huid en bot verbrijzelend – zo plat als een biefstuk slaan. Maar tot verbijstering van de bokser reageerde de dronken man razendsnel. Hij stapte in de zwaai van de ploertendoder en sloeg de bokser met een even deskundige als krachtige rechtse hoek tegen de grond.

De deur zwaaide open.

‘Goed gedaan, knul.’

Twee privédetectives van het bureau Van Dorn, de ijzig kijkende Mack Fulton en Walter Kisley gekleed in het geruite kostuum van een handelsreiziger, grepen de gevallen man onder zijn oksels en sleurden hem naar binnen. ‘Heeft Harry Frost zich in die lijkkoets verstopt?’

Maar de bokser gaf geen sjoege.

‘Uitgeteld,’ zei Fulton, terwijl hij hem een stevige klap gaf zonder dat dit enig effect had. ‘Hé Isaac, jochie, jij kent je eigen kracht nog niet.’

‘En zo lapte ons aankomend speurdertje de eerste les in het onderwerpen van criminelen weer eens aan z’n laars,’ zei Kisley.

‘En hoe luidde die eerste les ook alweer?’ vulde Fulton aan. Op het detectivebureau Van Dorn werden ze Weber en Fields genoemd, naar de beroemde theaterkomiëken.

‘Zorg dat je verdachte bij bewustzijn blijft,’ antwoordde Kisley.

‘Opdat,’ vervolgden ze eenstemmig, ‘hij je vragen kan beantwoorden.’

De leerling-detective Isaac Bell liet zijn hoofd hangen.

‘Het spijt me, meneer Kisley. Meneer Fulton. Ik wilde hem niet zo hard raken.’

‘Al doende leert men, knul. Daarom heeft meneer Van Dorn zo’n studentje als jij ook toevertrouwd aan zulke oude wijze onbenullen als wij.’

‘Door ons tot voorbeeld te stellen hoopt de baas dat zelfs van een rijk joch uit de betere contreien van het leven een briljante speurder te maken is.’

‘Maar wat zou je ervan zeggen als we in de tussentijd even bij die lijkkoets aankloppen om te kijken of Harry Frost thuis is?’

Terwijl ze de steeg inliepen, trokken de twee elk een fikse revolver.

‘Hou jij je gedeisd, Isaac. Harry Frost in de boeien slaan doe je liever niet zonder wapen in je hand.’

‘En dat mag jij, als leerling, nu eenmaal niet hebben.’

‘Ik heb een derringer bij me,’ zei Bell.

‘Nou, jij durft zeg. Laat de baas het maar niet horen.’

‘Hou je toch maar gedeisd, Harry Frost laat zich door zo’n zakpistooltje niet tegenhouden.’

Ze gingen de hoek om en liepen de straat in. In het lantaarnlicht blikkerde een mes dat de teugels van de paarden voor de lijkkoets doorsneed en een corpulente figuur gaf de paarden met de koetsierszweep een gevoelige tik op hun flanken. De dieren steigerden en sloegen op hol langs de wagens die voor het depot stonden. De krantenjongens stoven uit-

een, geschrokken van de uitslaande hoeven en ratelende wielen. Toen de op hol geslagen koets zich recht voor het depot bevond, ontplofte de wagen met donderend geraas en een felle flits. De schokgolf trof de detectives met zo'n kracht dat ze door de klapdeurtjes en ruiten van de dichtstbijzijnde saloon werden geslingerd.

Isaac Bell krabbelde overeind en stormde de straat weer op. De vlammen sloegen uit het krantendepot omhoog. Koetsen lagen omvergeworpen op hun kant, paarden traptten stuiptrekkend met hun verbrijzelde benen. De straat lag bezaaid met gebroken glas en brandend papier. Bell zocht de krantenjongens. Er zaten er drie ineengedoken in een portiek, hun gezichten lijfbleek van de schrik. Drie anderen lagen levenloos uitgestrekt op de stoep. De eerste bij wie hij neerknielde was Wally Laughlin.

'Come, Josephine in My Flying Machine'
Alfred Bryan & Fred Fischer

*Oh! Say! Let us fly, dear
Where, kid? To the sky, dear
Oh you flying machine
Jump in, Miss Josephine
Ship ahoy! Oh joy, what a feeling
Where, boy? In the ceiling
Ho, High, Hoopla we fly
To the sky so high*

*Come Josephine, in my flying machine,
Going up, she goes! up she goes!
Balance yourself like a bird on a beam
In the air she goes! There she goes!
Up, up, a little bit higher
Oh! My! The moon is on fire
Come, Josephine in my flying machine,
Going up, all on, Goodbye!*

DEEL EEN

‘Kom Josephine,
in mijn vliegtuig’

1

HET ADIRONDACKGEBERGTE IN HET NOORDEN VAN DE STAAT NEW YORK 1909

Mevrouw Josephine Josephs Frost – een kleine, blozende jonge vrouw met levendige lichtbruine ogen, de sterke handen van een boerenmeid en de jongensachtige vrijmoedige uitstraling van een straat-schoffie – vloog in haar Celere Twin Pusher dubbeldekker op zo'n tweehonderdvijftig meter hoogte boven de dichtbeboste heuvels van het landgoed van haar echtgenoot in het Adirondackgebergte. Ze zat in de open lucht in de lage rieten stoel voor in het toestel, maar omdat ze was gehuld in een gevoerde jas en rijbroek, een leren helm omwikkeld met een wollen sjaal, handschoenen, vliegbril en hoge schoenen was ze afdoende beschermd tegen de koude vaartwind. Achter haar loeide de motor in een gelijkmatige deun, in een regelmatig ritme met het geratel van de aandrijfriemen van de propellers.

Haar vliegmachine bestond uit een licht frame van met draad bijeengehouden hout en bamboe dat met doek was omhuld. Het gehele toestel wog nog geen vijfhonderd kilo en was veel sterker dan het leek. Maar het was lang niet zo sterk als de krachtige luchtstromen die langs rotswanden en uit ravijnen omhoog bliezen. Razende windstoten zouden haar omver blazen als ze dat toeliet. Luchtzakken zouden haar volledig opzuigen.

Vanachteren joeg een felle windvlaag omhoog die de wind onder de vleugels wegsloeg.

De dubbeldekker viel als een baksteen omlaag.

Op het gezicht van Josephine verscheen een grijns van oor tot oor.

Ze liet het hoogteroer zakken. Het toestel dook omlaag waardoor het versnelde en Josephine voelde hoe de luchtdruk het toestel in een rechte positie terugbracht.

'Fijne meid, Elsie!'

Vliegmachines blijven in de lucht doordat ze de lucht omlaag drukken. Dat had ze meteen de eerste keer dat ze van de grond kwam al be-

grepen. Lucht was sterk. Door snelheid werd hij nog sterker. En hoe beter de machine hoe feller ze *wilde* vliegen. Deze 'Elsie' was haar derde, maar beslist niet haar laatste.

Mensen vonden het dapper van haar dat ze vloog, maar zo dacht ze er zelf niet over. Ze voelde zich juist helemaal thuis in de lucht, veel meer dan op de grond waar de dingen lang niet altijd zo liepen als ze hoopte. Hierboven wist ze altijd precies wat ze moest doen. Sterker nog, ze wist ook wat er gebeurde als ze iets deed.

Haar ogen waren overal tegelijk. Turend naar de blauwe bergen aan de horizon recht voor haar, voortdurend omhoog kijkend naar de aneroïdebarometer die ze aan de bovenste vleugel had opgehangen om de vlieghoogte te kunnen aflezen. Dan ging haar blik weer omlaag naar de meter tussen haar benen die de oliedruk van de motor aangaf, en waarlangs ze de grond afspeurde naar open plekken in de bossen, groot genoeg voor een landing voor het geval de motor plotseling uitviel. Ze had een dameshorloge op haar mouw vastgenaaid om te kunnen uitrekenen hoeveel brandstof ze nog had. De kaartenhouder en het kompas dat ze gewoonlijk op haar knie vastbond, had ze thuis gelaten. Ze was in dit gebergte opgegroeid en vond haar weg feilloos aan de hand van de meren, de wegen en de North River.

Ze zag het donkere ravijn voor zich, het was zo diep en steil dat het leek alsof een kwade reus de berg met een bijl had opengespleten. Op de bodem glinsterde de rivier. In een opening in het eindeloze bladerdek van de bossen langs het ravijn ontwaarde ze een goudgele weide, de eerste open plek van enige omvang sinds ze was opgestegen.

Ze zag een rood puntje als de rode kruin van een ivoorsnavelspecht.

Het was de jachthoed van Marco Celere, de Italiaanse uitvinder die haar vliegmachine had gebouwd. Marco stond boven op de rotswand met zijn geweer over zijn schouder en zocht turend door een verrekijker naar beren. Voor de bosrand aan de andere kant van het veld ontdekte ze het gehurkte silhouet van haar echtgenoot.

Harry Frost tilde zijn geweer op en richtte het op Marco.

Josephine hoorde het schot boven het kabaal van de motor en de ratelende aandrijfriemen uit.

Harry Frost had het eigenaardige gevoel dat hij de Italiaan had gemist.

Hij was een ervaren jager op groot wild. Sinds zijn pensionering had

hij als gefortuneerd man in Montana elanden en dikhoornschapen geschoten, in Zuid-Afrika leeuwen en in Rhodesië olifanten. Nu had hij durven zweren dat de kogel hoog over was gegaan. Maar toch liep het griezelige vriendje van zijn vrouw kronkelend van de pijn langs de rand van het ravijn, geraakt maar niet dood.

Frost duwde een nieuwe .45-70 patroon in zijn Marlin 1895 en vond de man in het vizier. Hij kon de vent niet luchten of zien, die Marco Celere met zijn glimmend zwarte haren die met brillantine strak over zijn schedel gekamd waren, met dat hoge voorhoofd als van een nep Julius Caesar, de dikke wenkbrauwen, de diepliggende donkere ogen en de met was opgestreken punten van zijn snor die als varkensstaartjes opkrulden. Het was dan ook met een intens genoegen dat hij soepeltjes de trekker overhaalde, toen er opeens een merkwaardige geraas in zijn hoofd aanzwol. Het klonk als de dorsmachine van de boerderij van het Matawan Gesticht voor Geestelijk Gestoorde Misdadigers, waar zijn vijanden hem hadden opgesloten nadat hij op de countryclub zijn chauffeur had neergeschoten.

Het gekkenhuis was erger geweest dan het meest afschuwelijke weeshuis dat hij zich kon herinneren. Machtige politici en dure advocaten zagen het als hun verdienste dat ze hem eruit hadden gekregen. Maar het was puur terecht dat ze hem hadden vrijgelaten. De chauffeur had het met zijn eerste vrouw aangelegd.

Ongehoord dat dit nu weer met zijn nieuwe bruid gebeurde. Hij las het steeds van hun gezichten wanneer Josephine hem om nog meer poen vroeg voor weer een van Marco's uitvindingen. Nu smeekte ze hem om de nieuwste vliegmachine van de Italiaan van zijn schuldeisers terug te kopen zodat zij er de Atlantic-to-Pacific Cross-Country Air Race mee kon winnen en daarmee de Whiteway Cup plus de bijbehorende vijftigduizend dollar.

Zou dat niet fantastisch zijn? Het winnen van de grootste luchtrace ter wereld zou zijn vliegverslaafde echtgenote en haar beminde uitvindertje beroemd maken. Preston Whiteway, de hooghartige, met een zilveren lepel in de mond geboren krantenuitgever uit San Francisco die de race sponsorde, zou wereldsterren van hen maken en daar en passant vijftig miljoen kranten mee verkopen. De bedrogen echtgenoot zou eveneens niet onbekend blijven: beroemd als een gehoornde, oude, dikke, rijke echtgenoot en de pispaal voor iedereen die hem minachtte.

Rijk was hij inderdaad, een van de rijkste mannen van Amerika, en iedere verdomde dollar daarvan had hij eigenhandig verdiend. Maar Harry Frost was nog niet oud. Net over de veertig kon je niet oud noemen. En iedereen die beweerde dat zijn lichaam meer vet dan spieren bevatte, had hem nooit met één klap een paard zien vellen. Met dat trucje was hij in zijn jeugd beroemd geworden en het werd later een jaarlijks verjaardagsritueel.

In tegenstelling tot de afrekening met de chauffeur zouden ze hem deze keer niet betrappen. Ditmaal geen onbezonnen spontane actie meer. Nu had hij alles tot in de puntjes voorbereid. In zijn wraakzucht ging hij heel zakelijk te werk en hij had zijn bijzondere talent voor organisatie en bedrog aangewend om de nietsvermoedende Celere tot een berenjacht te verleiden. Beren konden niet praten. Diep in de bossen van North Country zouden geen getuigen zijn.

Ervan overtuigd dat hij hoger had geschoten dan de bedoeling was, richtte Frost nu lager en schoot nog een keer.

Josephine zag hoe Celere door de kracht van de kogel van het rotsplateau stortte.

‘Marco!’

Het geraas in de schedel van Harry Frost zwol aan. Terwijl hij langs de loop van zijn geweer naar de verrukkelijk lege plek tuurde waar Marco Celere had gestaan, drong het plotseling tot hem door dat het geluid niet een herinnering aan de boerderij van Matawan was, maar net zo echt als de kogel waarmee hij zojuist de vrouwendief in het ravijn had gebonjourd. Hij keek omhoog. Josephine vloog in die vervloekte dubbeldekker van haar over hem heen. Ze had gezien hoe hij haar vliegtuigbouwer neerschoot.

Frost had nog drie patronen in zijn magazijn.

Hij hief het geweer op.

Maar háár wilde hij niet doden. Nu Marco uit de weg was geruimd, zou ze bij hem blijven. Maar ze had hem Marco zien doodschieten. Ze zouden hem weer in het gekkenhuis opsluiten. Daar zou hij geen tweede keer uit weggkomen. Maar eerlijk was het niet. Hij was niet degene die de boel belazerde. Dat was zij!

Frost richtte het geweer omhoog en vuurde twee keer.

Hij had haar snelheid verkeerd ingeschat. Minstens een schot ging

achter haar langs. Nu hij nog maar één kogel over had, concentreerde hij zich. Hij onderdrukte zijn zenuwen en volgde de dubbeldekker als was het een fazant.

In de roos!

Nu was het raak, beslist. Haar vliegmachine zwenkte met een wijde, onbeholpen boog opzij. Hij wachtte tot ze neerstortte. Maar het toestel bleef draaien en dook schommelend terug in de richting van het kampeement. De machine was te hoog om met een pistool te kunnen raken, maar Frost trok er toch een uit zijn holster. Terwijl hij de loop met zijn krachtige onderarm ondersteunde, schoot hij het magazijn leeg. Met van woede uitpuilende ogen sgorde hij een derringer met extra korte loop uit zijn mouw tevoorschijn. Hij vuurde de beide kogels vruchteloos in haar richting en graaide naar zijn jachtmes om er haar hart mee uit haar lijf te snijden zodra ze tussen de bomen was neergestort.

Het geraas zwakte nu snel af en Harry Frost moest machteloos toezien hoe zijn ontrouwe echtgenote achter het bladerdak van de bomen verdween en aan zijn gerechtvaardigde wraak ontsnapte.

Maar hij had tenminste wel haar minnaar het ravijn in geschoten.

Hij slenterde het veld over in de hoop nog een glimp te zien van het op de rotsen te pletter geslagen lijk van Celere. Maar halverwege de afstand tot de rand van het plateau bleef hij opeens stokstijf staan, getroffen door een afschuwelijk besef. Hij moest vluchten voordat ze hem weer in het gekkenhuis opsloten.

Met inzet van al haar stuurmanskunst deed Josephine een verwoede poging de machine veilig op de grond te zetten.

Harry had het toestel twee keer geraakt. Eén kogel had een deuk in de 2,5-litertank achter haar geslagen. De tweede inslag was kwalijker. Hierdoor was de verbinding vernield tussen de bedieningshendel en de draad die de stand van de vleugels regelde. Omdat ze zo met het toestel niet meer naar links of rechts kon zwenken, was ze volledig op het hoogteroer aangewezen. Maar een bocht maken zonder zijwaarts weg te hellen was alsof je in een zweefvliegtuig vloog van voor de tijd dat de gebroeders Wright het sturen met de vleugels hadden uitgevonden. Het was godsgruwelijk lastig en ze zou waarschijnlijk zijwaarts in een dodelijke tolvlucht wegzakken.

Met op elkaar geperste lippen hanteerde ze het hoogteroer als de

scalpel van een chirurg en nauwgezet maakte ze gebruik van de minste luchtstromingen. Haar moeder, een driftige vrouw die tegen de simpelste taak nog niet opgewassen was, had haar altijd verweten dat er ‘ijswater door haar aderen vloeide’. Maar, moeder, komt dat ijswater me nu niet goed van pas in dit kreupele toestel? Geleidelijk kreeg ze de dubbeldekker weer onder controle.

In een windvlaag die vanachter kwam, rook ze benzine. Ze keek om en zag dat er brandstof uit de tank lekte. Harry’s kogel had er een gat in geslagen.

Wat zou er eerst gebeuren? vroeg ze zich nuchter af. Zou alle brandstof weglekken en haar motor uitvallen, voordat ze op Harry’s gazon had kunnen landen? Of zou de tank al eerder in brand vliegen door vonken uit de motor en kettingen? Vuur was dodelijk in een vliegmaschine. Het vernis van genitreeerde spanlak dat het katoenen doek om de vleugels de noodzakelijke stijfheid en stevigheid gaf, was zo ontvlambaar als buskruit.

De enige open plek dichterbij was het weiland. Maar als ze daar landde, zou Harry haar vermoorden. Ze had geen keus. Ze moest het toestel bij het kampement aan de grond zetten in de hoop dat ze voldoende benzine had om er te komen.

‘Kom op, Elsie. Breng ons thuis.’

Het bos schoof traag onder haar door. Opwaartse luchtstromen gelsden de vleugels en het luchtschip slingerde heftig. Omdat ze niet kon tegensturen met de vleugels, probeerde ze het toestel met het hoogteroer recht te houden.

Eindelijk zag ze het meer naast Harry’s kampement.

Net toen ze zo dichtbij was dat ze het hoofdgebouw en de veestallen kon zien, viel de motor sputterend op de laatste druppels benzine uit. Ook de propellers stokten. Het werd stil in de dubbeldekker, op het fluiten van de wind langs de staaldraadkabels na.

Ze moest zwevend in een glijvlucht het grasveld zien te bereiken.

Maar de propellers, die haar machine tot dan toe hadden voortgestuwd, stonden stil in de lucht. Ze hielden haar tegen, vertraagden de snelheid die ieder moment te langzaam zou worden om in de lucht te blijven.

Ze reikte achter zich en rukte aan de kabel naar het drukventiel van de motor zodat de zuigers zich vrij konden bewegen en ook de propel-